

ні проти централізму.

се в
зід
ння
ого
взя-
осе-
мла-
сій-
зації

відповідні люде? Під серпанком універсальності науки чи пак тепер її інтернаціональності ці московські вчені леліють інші мрії та надії. Вони не бажають допустити до самостійного розвитку української науки з чисто імперіялістичних московських мотивів. Ясно, що чим низшою буде українська культура, то тим більше є даних у Москалів на те, що вони ту Україну відповідно присплять, обдурять, та довше продержать її в своїх руках як кольонію. Це вже там дошукуватися в них тих „інтернаціональних“ московських вчених якихнебудь універсальних, загально-людських мотивів! Зпід цих фраз вилазить в цілій наготі суто-московська великодержавна душа з усіма атрибутами поневолювання та використання інших, в ім'я московського панування.

Очевидячки, що з тим більшим признанням слід повитати українських вчених, які одноцільним фронтом протиставили себе цим московським зазіханням на українську науку. Цим своїм становищем вони стали дійсно в обороні не тільки української науки, але й в обороні саме тих гасел наукової універсальності, за збереження яких так дуже заступалися Москалі.

В останніх часах взагалі слід підкресляти дуже відрядне явище на Україні, а саме: емансипаційні змагання всіх урядових і громадських чинників у напрямі визволення зпід московських централізаційних змагань щодо України. Це явище помітне подекуди навіть у рядах К. П. (б) У.

в. м.

суть рахуватися з фактами, мусить оцінювати їх під кутом історичної перспективи і робити висновки на будуче. Іншими словами: українські Жиди не повинні забувати, що вони є українськими Жилами.

„Меншість — пише д-р Вальдман — що дійшла до влади, може гнобити і панувати над більшістю тільки при допомозі насильства. Колиж друга меншість, що живе між тими воюючими сторонами, лучиться з гнобителем, то неминучий наслідок того такий, що накопичена сила ненависти гноблених і терплячих мас звертається в першу чергу проти оруддя гнобителя“.

Політична чи культурна асиміляція з пануючою меншістю доводить до того, що в рішучій хвилі Жиди „служать тим громозвоном“, який притягає до себе електричні іскри народнього гніву і помсти. А в таких моментах навіть важко розслідити, на чий боці виїда. І тому слід вистерігатися, щоб не стати послушним зваряддям в чужих руках для хвилевих, перемилюючих козистей чи вигід. Роль Вальдманів, яку в різних часах сповнювали Жиди, мусить скінчитися для добра жидівського народу. І тому д-р Вальдман перестерігає галицьких Жидів, щоб були уважними і у великій боротьбі не ставали на сторону гнобителів.

Так перестерігає своїх одноплемінців д-р Вальдман, та можна сміло твердити, що його голос буде голосом „вопіючого на пустині“.

ОСТАННІ ВІСТІ.

Даверсійний напад.

Вночі з 1. на 2. п. м. перейшла польсько-радянську границю під Хорощею ватага 30 чоловік і напала на польський фільварок. Відділ польських жовнірів відпердиверсантів.

продовження
Діло, 1925
5 лютого, с

4-26

А. В. В.